

Sygn. akt III KK 295/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 grudnia 2016 r.
sprawy P. S.,
skazanego z art. 177 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych K. i L. H.
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt VII Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżycieli
posiłkowych.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 28 maja 2015 r. sygn.: II K (...), uznał winnym P. S. popełnienia czynu polegającego na tym, że: w dniu 19 czerwca 2011 roku około godz. 10:40. jadąc gruntową drogą gminną na odcinku K. – P. gm. M., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust.1, art. 4, art. 23 ust. 1 pkt. I, art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem typu quad marki Yamaha Grizzly o nr rej. (...), zbliżając się do osób idących jezdnią z przeciwka pasem ruchu, którym poruszał się, prowadzących wózek dziecięcy, podczas

manewru ich wymijania nie zachował należytej ostrożności i zjeżdżając na lewy pas ruchu bezpiecznego odstępu, a nadto widząc nieprawidłowe zachowanie pieszej A. C., która wbrew nakazowi określone w art. 11 ust. 1 i 3 wyżej powołanej ustawy poruszała się idąc w kierunku środka jezdni oraz lewego pasa ruchu, na który zjeżdżał, nie dostosował prędkości do warunków, w jakich ruch się odbywał w szczególności nie zmniejszył jej w sposób umożliwiający mu ewentualne zatrzymanie się, doprowadzając do uderzenia przednim prawym narożem quada w idącą nieprawidłowo pieszą, która w międzyczasie przemieściła się w okolice środka drogi na tor jego ruchu, powodując nieumyślnie m. in. obrażenia jamy brzusznej ze zmiążdżeniem mięszu wątroby i masywny krwotok wewnętrzny, skutkujące jej zgonem tj. występku z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wskazany sąd wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 4 lata, nadto na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. orzekł grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając, iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 50 zł. Na podstawie art. 42 § 1 k.k. wobec P. S. orzekł na okres 3 lat, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, objętych kategorią BI według prawa o ruchu drogowym.

Wyrok ten został zaskarżony w drodze apelacji przez prokuratora, obrońcę oraz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych.

Sąd Okręgowy w O. w dniu 23 lutego 2016 r., pod sygn. VI Ka (...), po rozpoznaniu powyższych apelacji, utrzymał w mocy wydany w pierwszej instancji wyrok Sądu Rejonowego w G..

Kasację na niekorzyść oskarżonego P. S., wywiódł adw. K. S., pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych K. H. i L. H. Stwierdzając, iż: cyt. „Na zasadzie art. 439 § 1 pkt. 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam rażącą obrazę przepisów postępowania, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, a to art. 25 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z § 3 k.p.k., wynikającą z obrazu przepisów prawa materialnego, a to art. 9 § 1 k.k. w zw. z art. 177 § 2 k.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na uznaniu, że skazany P. S. nieumyślnie dopuścił się naruszenia reguł ruchu drogowego i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, w którym śmierć

poniosła A. C., podczas gdy z ujawnionych podczas rozprawy głównej i przyjętych za podstawę orzeczeń obu instancji okoliczności faktycznych, istotnych dla oceny strony podmiotowej czynu skazanego wynika, że świadomie naruszył on te reguły i przewidując możliwość spowodowania śmierci pokrzywdzonej w wypadku drogowym na to się godził, co skutkowało rozpoznaniem sprawy w pierwszej instancji przez sąd rejonowy, a w postępowaniu apelacyjnym przez sąd okręgowy, mimo że prawidłowo zakwalifikowany czyn skazanego stanowi zbrodnię zabójstwa, co uzasadnia właściwość rzeczową sądu okręgowego.” Domagając się uchylenia wyroków sądu odwoławczego oraz sądu rejonowego, wniósł o przekazanie omawianej sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

W odpowiedzi na kasację, obrońcy P. S. oraz Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Z uwagi na rodzaj zapadłego w niniejszej sprawie wyroku w pierwszej instancji – wyrok skazujący, jak i treść orzeczenia Sądu odwoławczego – utrzymanie wyroku w mocy, oskarżyciele posiłkowi podstawą kasacji mogli uczynić jedynie tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze (art. 523 § 3 i 4 pkt 1 k.p.k.). Zarzut uchybienia procesowego z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., polegający na naruszeniu właściwości rzeczowej na skutek rozpoznania sprawy w pierwszej instancji przez sąd rejonowy, mimo że do jej rozpoznania właściwy był sąd okręgowy, należało uznać jednak za całkowicie nietrafny.

W uzasadnieniu tego zarzutu autor kasacji wskazał bowiem własną koncepcję ustaleń faktycznych, odrzuconą przez sądy obu instancji, które w jego przekonaniu powinny być przyjęte za podstawę tak aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, jak i wydanych w niej wyroków.

Naruszenie omawianego przepisu procesowego, w przyjętej przez skarżącego konfiguracji było już, zresztą bezskutecznie, podnoszone przez pełnomocników oskarżycieli posiłkowych na różnych etapach postępowania przed Sądem Rejonowym oraz Sądem Okręgowym.

Oceniając zarzut kasacji wraz z argumentami zawartymi w uzasadnieniu kasacji wypada w pełni podzielić trafny pogląd wyrażony w odpowiedzi prokuratora i obrońców na kasację, iż ten nadzwyczajny środek zaskarżenia w istocie stanowi kontynuację stanowiska jego autora wyrażonego uprzednio w apelacji.

Oczywistym jest, że rozpoznając sprawę o zarzucone oskarżonemu przestępstwo zakwalifikowane z art. 177 § 2 k.k., sąd pierwszej i drugiej instancji nie naruszył przepisów o właściwości rzeczowej, nie zaistniało zatem uchybienie z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., a zarzut ten kamufluje faktyczną treść kasacji, domagającej się ponowienia kontroli ustaleń faktycznych, niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

r.g.